

DAGENS NYHETER.

KONST | RECENSION

En utskrift från Dagens Nyheter, 2026-01-24 15:23
Artiklens ursprungsadress: <https://www.dn.se/kultur/kusliga-ekon-kelsjuka-och-mirakel-pa-stockholms-gallerier/>

Kusliga ekon, kelsjuka och mirakel på Stockholms gallerier

Uppdaterad 14:11 Publicerad 11:02

Tobias Bradford, "Third person", 2026, på Saskia Neuman gallery. Foto: Anja Furrer

Vårsäsongen har dragit i gång på gallerierna i Stockholm. Magnus Bons tycker att flera utställningar lyser upp vintermörkret och blir rörd – men upplever också spöklika rörelser och utsatthet.

Text
Magnus Bons

Få ut mer av DN som inloggad

Du vet väl att du kan skapa ett gratiskonto på DN? Som inloggad kan du ta del av flera smarta funktioner.

- ✓ Följ dina intressen
- ✓ Nyhetsbrev

[Logga in](#)[Skapa konto gratis](#)**Galleriutställningar i Stockholm****Tobias Bradford: "Collecting shells"**

Saskia Neuman gallery, t o m 28/2

"Vad hände med Sissel Wibom"

Konstnärshuset, t o m 14/2

Lisa Englund: "Farstabonaderna"

Belenius, t o m 14/2

Henrik Ekesiöö

Galleri Flach, t o m 14/2

Sonja Larsson: "Transmissions"

Cecilia Hillström gallery, t o m 14/2

Alina Chaiderov: "Theta"

Coulisse gallery, t o m 15/2

Hans Jörgen Johansen: "Artefakter"

Anna Bohman gallery, t o m 15/2

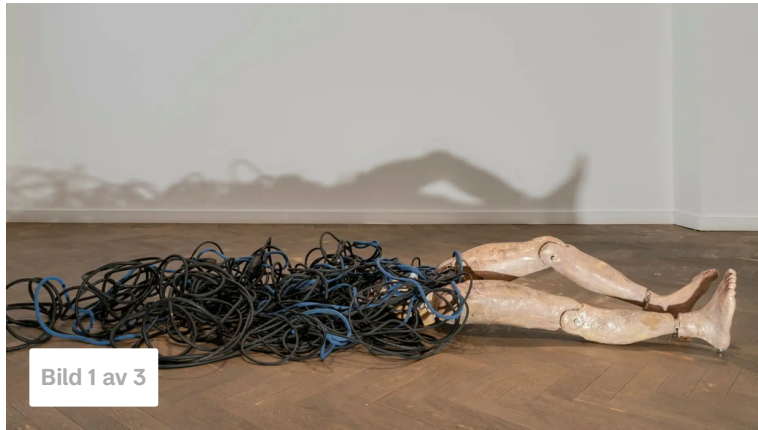
Runo Lagomarsino: "Våld är hårdare än en sten"

Galerie Nordenhake, t o m 21/2

Figuration och abstraktion är två genrer som flätas samman under min runda på Stockholms gallerier, som glädjande nog i flera fall öppnar säsongen med riktigt starka soloutställningar.

Avbildningar av människan och icke-föreställande former kan tyckas motsatta, men här sker en upplösning av betydelseskillnader och i stället blir uttryckens intensitet och upplevelsernas känslokaraktär det väsentliga. Båda gestaltningssätten utgår ju trots allt från våra mänskliga iakttagelser och erfarenheter.

Vi börjar på Saskia Neuman gallery där Tobias Bradford fortsätter att tänja rejält på självporträttet i en sparsmakad utställning, en av de starkast lysande i vintermörkret.

Tobias Bradford, "To be held in place", 2025, på Saskia Neuman gallery. Foto: Anja Furrer

Bradfords hemsnickrade kroppsliga fragment är gränsvarelser, avskalade tecken för människan. Som vid ingången, där en hand slappt krafsar med fingrarna på väggen. Löständer biter nervöst på en annan hands naglar och en vickande tunga mellan dem utsöndrar saliv. Dropparna hamnar i en balja och sugs upp igen genom plastslangar. Ett evigt mekaniskt kretslopp – och ett existentiellt dödläge.

Det är knappast mer liv i den svajiga robot som lite längre in famlar med en joystick. Huvudet bär tydliga drag av konstnären själv, medan bålen bara utgörs av ett par träplankor. Ändå lyckas den i realtid styra mannen i dataspelet på skärmen. I rummet intill ett par ben identiska med robotens som rör sig krampaktigt på golvet. Överkroppen en härva av kablar, ett haveri där inälvorna runnit ut över golvet.

Det är både spöklikt och rörande att se hur Bradfords utspridda proteser gör sitt bästa för att härma vårt beteende, även om människodockan har svårt att fästa blicken.

Sissel Wibom, "Självporträtt/La blouse", 2025, på Konsthuset. Foto: Sissel Wibom

Hos Sissel Wibom på Konsthuset stirrar däremot personerna i målningarna stint på oss från alla håll. Många av

dem är porträtt av henne själv, och betydligt mer konventionella än Bradfords. Men inte mindre spännande eller sevärda för det, utan just därför. "Vad hände med Sissel Wibom" är en tät och överskådligt hängd miniretrospektiv, som tycks driva tesen att Wibom, eller den porträttkonst hon utför, varit bortglömd. Hög tid då för comeback!

Wiboms realism har en tilltalande torr intensitet, och hon målar sig själv i en klassisk konstnärspose med penslar i hand, som en del av en pågående självvrannsakan. Styvt gjorda är även porträtten på döttrarna, där "Sigrid" i snurrfåtöljen tycks beredd att kliva ur stolen och ut från duken.

Det har keramiken som finns avbildad i andra målningar redan gjort. På ett par podier i rummet överraskar hon med fantasifullt överdimensionerade kannor i stengods. Fint färgsatta former som blir till individer i Wiboms personliga universum.

Bild 1 av 2

Lisa Englund, "Droppen", 2025, på Belenius. Foto: Viktor Sjödin

Även Lisa Englands bildvävar hos Belenius gör något nytt av hantverket och det egenfärgade ullgarnet. Här har hon sin första galleriutställning efter förra årets Beckers-presentation på Färgfabriken och utvecklar sin stiliserade bildvärld inspirerad av religion och folklöre.

Hennes "Melusine" tar upp legenden om flickan som förvandlades till orm och fisk, men som här både styr och styrs av sitt öde. Adam och Eva blir kelsjuka "Jocke och Anna", och i "Droppen" hänger spottet ned från mannens mun på väg in i kvinnans.

Englands absurda intimitet har mycket gemensamt med de förrädiskt alldagliga scenerna hos Henrik Ekesiöös modellerade minigestalter. En fristående del i en gruppställning på Galleri Flach och ytterligare en fullträff under säsongsöppningen.

Henrik Ekesiöö, "Torsdag", 2025, på Galleri Flach. Foto: Henrik Ekesiöö

Illusoriskt härmar Ekesiöö figurinens estetik och fångar sin nedstämda skara när de pantar burkar, petar näsan, super eller i orgasmens ögonblick. Tydligen utgår han från barndomsminnen, och ger verken titlar efter veckodagarna. En torsdag inträffar ändå något av ett mirakel, för kvinnan med ett rep i handen står förundrad och ser på när stumpen rest sig framför henne.

Något liknande händer med betraktaren inför Sonja Larssons imponerande abstrakta målningar på Cecilia Hillström gallery. Linjerna i "Signals" breder slingrande ut sig från en markerad punkt i bildytans absoluta centrum.

Vågrörelserna har varierande täthet, eller magnetiska och magnifika triangelformer, som i rödmönstrade "Voyager". Larsson bygger strukturer och formar överlagrade kraftfält. Hennes utställning är en uppvisning i rytm och precision. Jag blir mållös, målningarna framkallar en känsla av svindel.

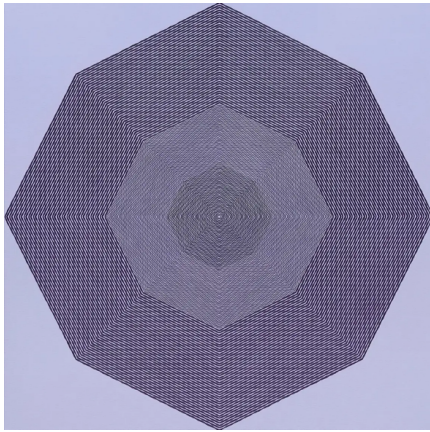

Bild 1 av 3

Sonja Larsson, "Signals", 2026, på Cecilia Hillström gallery.
Foto: Cecilia Hillström gallery

En annan, mer lågmäld koncentration präglar Alina Chaiderovs minipresentation på Coulissee gallery. Verken utstrålar ett slags inkapslade energier, en tät materialitet. Det märks framför allt i två runda former som vilar på golvet, ett par mönjerfärgade kosmiska bollar som glänser, flagnade av oöm hantering. Bredvid finns ett mer illustrativt objekt med olika skyddsmaterial lagda på varandra under plexiglas – som ett uppförstorat hudutsnitt.

På väggen hänger den sprödare sviten "Inscription", verk på gammalt linjerat arkivpapper med krafsiga bronsfärgade teckenfragment. Här uppfattar jag en hyllning till Joseph Beuys sätt att teckna, med fläckar och linjer som hämtar kraft ur ett samtidigt utsuddande och framträdande.

Chaiderovs teckningar bär på en utsatthet som även finns i en serie små gråfärgade objekt av Hans Jörgen Johansen på Anna Bohman gallery.

Bild 1 av 2

Hans Jörgen Johansen, "Bag (Objekt med färg)", 2025, på Anna Bohman gallery. Foto: Per-Erik Adamsson

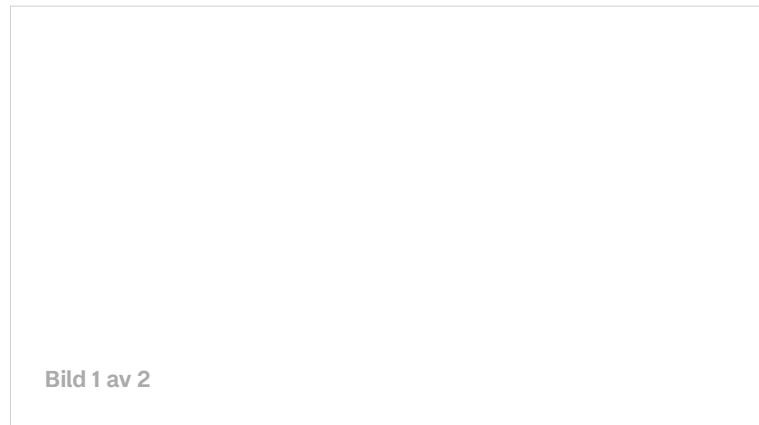

I ett inre rum på galleriet hänger en sorts prototyper för becknarväskor, gjutna i säckväv och betong. De liknar beredskapsprodukter från förr, och jag påminns om en

svunnen tid då det gick att fynda försvarsmateriel av olika slag på Överskottsbolaget i Ulriksdal.

Även några större handväskor i betong och kluvna mitt itu, oroar med sin sprutlackerade röda glans.

Här på galleriet anas en förberedelse inför en kommande katastrof, eller så har den redan inträffat. En väska i Johansens utställning griper särskilt tag, den är mönstrad i Armanis lyxlogga med örnen som avtecknar sig i betongen. Ett kusligt eko av modeindustrins krigsestetik.

Vy från Runo Lagomarsinos utställning på Galerie Nordenhake.

Foto: Viktor Sjödin

Örnen leder osökt vidare till Runo Lagomarsinos mäktiga installation "Våld är hårdare än en sten" på Galerie Nordenhake. Där visar han massiva skivor av ett granitfundament som han låtit såga itu och har radat upp längs med väggarna. De skrovliga och oputsade stenskivorna väcker minnen från flera andra tunga utställningar under galleriets tidiga år med minimalistisk skulptur i diabas och stål.

Granitskivorna utgjorde en bastant sockel till en gatlykta och har borrhål i mitten där antagligen ljusarmaturen varit fäst. Nu har hålen lite slumpartat blivit en del av en konstnärlig komposition. Lyktan var placerad framför det gamla polishuset vid Davidshall i Malmö, som byggts om till dyra bostadsrätter. Ursprungsplatsen är en så viktig del av verket att den nämns i verkslistan. Lagomarsino gör här en omhändertagande, omvandlande och utpekande gest.

Utställningen rymmer även en mer geografiskt näraliggande och politiskt laddad referens, i form av Carl Milles "Flygarmonumentet". Det står sedan 1931 vid Fältöversten bara några hundra meter från galleriet, och kröns av en stiliserad örn med hotfullt utsträckta vingar – senare en ökad samlingsplats för nazister. Lagomarsino har gjort ett frottage på en av monumentets marmorreliefer som avbildar Ikaros flykt, en talande metafor för mänskligt övermod.

På bitar av tunn lakansväv, som oinramade hänger ovanför raden av granitskivor, framträder även några suddiga gestalter i kol. Likt fåglar i fritt fall. Men effekten är den omvända, för genom dem får utställningens ödesmättade stämning i stället ett tillägg av lätthet och frihet.

Efter gallerirundan föresvävar det mig att ta Henrik Ekesiöös rep och trä det genom hålet i Runo Lagomarsinos granitskivor, via mittpunkten i Sonja Larssons strama mönsterprakt och till tomrummet i bålen på Tobias Bradfords människorobot. Allt medan Sissel Wiboms porträtt ser på. Så skapas en vacker och betydelsebärande förening mellan kropp och tecken.

Läs fler [texter av Magnus Bons](#) och mer om [konst på dn.se](#)

Text
Magnus Bons

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt